

SZENTJÁNOSI CSABA

Hajnalpipőke

Vágd le hajadról az éjszakát,
szabadítsd fel
a rabszolgaágyat,
csak hőmérődbe zárt
dzsinned
mutatja a lázad,

próbáld fel
levelek cipőire
a nyarat, Pipőke,
míg egy mesebeli fán
világít majd
a hold gyümölcse,

növeszd meg
körmeid stégjét,
szaladjanak ki rajtuk a színek,
míg a delfinhátú fények
a nap imazsámolyához
visznek.

SZENTJÁNOSI CSABA

Helvécia

Madártávlatból: egy ház, sok melléképület,
óriási birtok, mozgó állat- és emberpontok,
Helvécia.

Birkák lehelte birtok, ahol fát gyűjtesz,
leveleket söpörsz, birkózol a talicska
kosszarvával,
kutyádnak eldobod a napot,
hogy másnap visszahozza,
mély szentség van ebben,
ahol a föld ereje, az ég áldása
millió alakban, millió színben jön létre,
mintha egy festőpaletta lenne
a birtok partedlije, a csecsemő-emberiségnek,

Andival ketten, a gyerekek elmentek túrázni,
az ásó felkiáltójelét, a gereblye E-betűjét,
a létra A-ját, a lapát U-ját kézbe veszed,
„megtanulsz világot” (Bella István),
egy kutyányi agyban a hűség birodalma,
egy birka szemében az ártatlanság,
egy kolduló faágban mégis
a legszebb gyümölcsök.
Helvécia.

Az őszi fák levélsztetoszkópjaikat
ahogy leteszik a földre, hogy
a föld szívverését hallgassák,
a magyar táj, ezt nem látod máshol,
ahol a komondor felveszi
a felhő alakját, ahol a magyar paraszt
keze fává változik, kérgesedik,

két fiatal, fiam–menyem, leköltöznek
Budapestről a természet városába,
reggel, mikor kinyújtóztam,
elértem saját magamat a világot átölelve,
kinyitod az ég ablakát,
hogy átszellőztesd a világot,

Ropi, Simi, Borzi, ahogy megszagolják
a kezedet, ahogy a birkák utánad indulnak,
ahogy a méhek a füledbe zúgnak,

itthon az íróasztalodnál, mintha
egy másik földrésről írnál,
úgy fogad a táj, mint a bennszülöttek,
örömmel, díszekkel,
és mikor gyümölcsöt szedsz, letérdelsz
a legnagyobb mezőterítőjű oltár előtt,

rájössz, hogy a hold egy óriási gyertya lángja,
és hajnalra fehér faggyúja csöpög le mindenre,
Helvécia, már felismer.

A magyar föld soha nem felejt,
beköltözik izmaidba, izzadságodba,
fáradtságodba, szívedbe,
és mikor begyújtasz, a tűz
ősi pásztorok énekét visszhangozza.
Helvécia.